

og Danmark omgærdet af pigtråd og landminer skulle ligge som en fast befæstet ø omgivet af lande, som i øvrigt havde fri grænsepassage.

Vi kan ikke uden videre frigøre os fra de konsekvenser og de beslutninger, som vores nabolande tager. Det er også blevet helt klart, efter at man har kunnet se, hvordan Norge har måttet tage konsekvensen af, at Sverige besluttede sig for at melde sig ind i EU, og at Finland gjorde det samme. Det får konsekvenser for os, at vores nabolande beslutter sig for et eller andet internationalt.

Men der er selvfølgelig betingelser for, at Danmark skal være medlem af Schengensamarbejdet, og en af betingelserne er, at vi kan bevare den nordiske pasunion. Den melding er givet videre til justitsministeren. Det har været diskuteret både i Europaudvalget og i Retsudvalget gentagne gange, at det må være en betingelse for Danmarks tiltrædelse, at det nordiske pas-samarbejde, den nordiske pasunion, bevares i sin fulde udstrækning. Det er og bliver også opfyldt, og det er vi fra radikal side meget tilfredse med.

Hvad bliver konsekvenserne så af at være med? De bliver, at den umiddelbare, konsekvente, gennemgribende, fuldstændig komplette grænsekontrol ikke mere er til stede. Det har den i øvrigt ikke været længe. Grænserne har været åbne længe. Der er ikke konstant og permanent grænsekontrol ved de danske grænser, hvis der er nogen, der fejlagtigt skulle tro det.

Det er der ikke. Der er mange steder, hvor man går fuldstændig frit over, og der er også mange steder i landet, hvor der kommer illegale indvandrere, illegale asylansøgere til landet, bliver sat i land med gummibåde på Falsters sydkyst osv. Der er ikke nogen systematisk kontrol af den danske grænse. Det er kun ved ganske få grænseovergangssteder, at der er det.

Men det vil så blive mindre fremover. Til gengæld vil nabolandes politi få mulighed for at forfølge forbrydere taget på fersk gerning, og der vil være mulighed for en forøget observation bag grænserne. De konsekvenser er vi fra Det Radikale Venstres side parat til at tage. Det mener vi er den pris, man skal betale for at opretholde de åbne grænser.

Konsekvenserne af ikke at være med vil så til gengæld være, at vi skulle have en forøget overvågning ved alle danske grænser, og at vi skulle have et bureaukrati og en stadig diskussion med vores erhvervsliv, med vores egne borgere og med alle andre, som ønsker at krydse de danske

grænser, fordi det altså blev mere besværligt, når der blev mere overvågning. I virkeligheden er man parat til at gå tilbage til det system, vi kendte i Sovjetunionen, og som vel at mærke var ganske overordentlig effektivt, idet der i hvert fald ikke kom nogen hverken ud eller ind, som Sovjetunionen ikke ønskede skulle passere grænserne.

Af egen erfaring ved jeg det, for jeg har prøvet at krydse den russisk-finske grænse for 15 år siden. Kontrollen bestod i, at tre mekanikere og seks toldere gik i gang med at splitte bilen og bagagen ad, tømme indholdet af hver eneste taske, tømme indholdet af tegnebøger, punge osv. og tælle alt op og registrere alt, hvad hver især havde med ud og ind. Det tog to timer for én personbil at blive tjekket ved den russisk-finske grænse, og det er selvfølgelig ikke noget eftertragtelseværdigt system.

Det ønsker vi på ingen måde at se i Danmark. Det behøver selvfølgelig heller ikke at blive tilfældet, men en forøget overvågning af grænserne vil selvfølgelig blive konsekvenserne af ikke at være med, ikke mindst i de nabolande, som så er med i Schengen og betragter den dansk-tyske grænse eller den dansk-svenske grænse som en ydre Schengengrænse og derfor vil øge overvågningen. Det ønsker vi fra radikal side ikke skal være tilfældet.

Hvad er de hidtidige erfaringer så med Schengensamarbejdet i de nuværende medlemslande? Det viser jo klart, at det er mellemstatslige aftaler, der afgør, hvad det er for vilkår, man giver hinanden. Hvis man gennemlæser de dokumenter, der beskriver, hvad det er for aftaler, der er indgået mellem de nuværende medlemslande, er det jo landene to og to, der har indgået bilaterale aftaler om, hvordan de skal håndtere deres gensidige samarbejde, f.eks. Belgien-Tyskland, Belgien-Holland, Frankrig-Tyskland.

Der er stort set ikke to aftaler, der er ens. Alle landene har to og to indgået aftale om, hvordan deres politimyndigheder på hver side af grænsen skal opføre sig over for hinanden, hvis der er behov for at koordinere en efterforskning af en forbrydelse, forfølgelse af en illegal transport eller af andre ting, som ikke må passere grænsen.

De hidtidige erfaringer har også vist, at landene har fuld suverænitæt til at indføre kontrol ved deres grænser, hvis de skulle synes, det var nødvendigt. Ikke så snart var der sprunget en bombe i den parisiske metro, før Frankrig luk-